

LBRIS

We know
books

**CATHERINE
COWLES**

Șoapte
DESPRE TINE

Traducere din limba engleză
MONICA GRECU

LITERA

București

PROLOG

*Wren**În trecut*

Cu privirea mijită către inamicul din fața mea, mi-am coborât capul ca un personaj dintr-un film western de pe vremuri care își trăgea pălăria peste ochi. Puteam să jur că bestia își bătea joc de mine.

– Vă rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă ardeți!

Dar puiul și legumele din tava cuptorului n-au răspuns. Niciodată nu răspundeau. Își făceau cunoscută nemulțumirea carbonizându-se, indiferent ce încercam eu să fac.

Exersam de săptămâni întregi. De fiecare dată când apăream din nou în piața de carne, Sal îmi zâmbea înțelegător și se ducea în spate ca să-mi aducă alt pui. Încercase de nenumărate ori să-mi dea sfaturi. Îmi dăduse chiar rețete tipărite și îmi curățase puii de măruntaie.

Mă descurcam din ce în ce mai bine. Dar rezultatele, deși comestibile, tot nu aveau un gust prea bun. Șoptind o rugăciune abia auzită, am deschis cuptorul și am strecurat tava înăuntru. Am închis ușa, am apăsat-o cu mâna și am închis ochii.

– Te rog, te rog, *te rog!*

Puiul la cuptor și piureul de cartofi erau preferatele lui Holt. Când i-am cerut mamei lui rețeta, mi-a zâmbit blând, cu ochi strălucitori. „Este o rețetă de familie. Transmisă de la străbunica mea. Dar știu că va fi pe mâini bune la tine. Mi-am mușcat buza privind cuptorul, iar gheara familiară care îmi strângea plămânii s-a înfipt și mai puternic. Îmi doream atât de mult să-mi reușească! Să iasă perfect.

Dacă Holt ar fi fost acolo, probabil și-ar fi lipit buzele de creștetul meu și mi-ar fi spus să respir. Că intenția din spatele acțiunii este cea care contează, nu rezultatul. Apoi ar fi mâncat și cea mai arsă pasăre dacă asta ar fi adus un zâmbet pe fața mea.

Ca și cum l-aș fi invocat doar cu gândurile mele, mi-a sunat telefonul aflat pe blat – era un ton de apel anume pentru el. Nu că aș fi avut neapărat nevoie de un ton special pentru Holt. Puteam număra pe degetele de la o mână persoanele care mă sunau în mod regulat.

Holt. Sora lui, Grae. Alți doi prieteni de la școală. Bunica mea. Cu siguranță nu și părinții mei, care plecau de câte ori aveau ocazia, călătorind în atât de multe locuri încât nu puteam ține socoteala. Când îmi căutam telefonul, am încercat să-mi amintesc dacă în acel weekend plecaseră la o conferință în Cincinnati sau în Chicago.

Mi s-au ridicat colțurile buzelor când am luat telefonul în mână. Fotografia care a apărut pe ecran era preferata mea: brațele lui Holt înfășurate în jurul meu, buzele lui apăsate pe tâmpla mea și ochii lui de un albastru profund strălucind. Zâmbetul cu gura până la urechi de pe fața mea spunea totul: colțul meu de rai era întotdeauna în brațele lui.

Mi-am glisat degetul mare pe ecran.

– Sper că nu suni pentru că a trebuit să salvezi o pisicuță dintr-un copac și o să întârzi.

Chicotitul lui Holt a plutit spre mine. Era mai profund decât fusese când începuserăm relația, cu doi ani în urmă. Un sunet care mi-a trimis un fior plăcut pe piele.

„Asta era avantajul de a cunoaște pe cineva toată viața ta. Ajungeai să vezi fiecare întruchipare a lui. Aveam o viață întreagă de chicoteli pe care să mi le amintesc la nesfârșit – de la băiețel la adolescent și la bărbat. Am ajuns să aud cum vârsta accentua acel sunet și îl făcea să devină mai răgușit.

– Nu o să întârzi, Greieraș. Te-am sunat doar ca să văd dacă ai nevoie să iau ceva de la magazin în drum spre casă.

Am aruncat o privire în bucătărie. Era un dezastru, dar aveam timp să fac ordine.

– Cred că sunt bine. Am nevoie doar de tine.

– Așa va fi întotdeauna.

Era o căldură în vocea lui care îmi calma atât de multe răni. Cele cauzate de lipsa părinților și de faptul că trăiam aproape singură într-o casă goală. Cele din cauza cărora nu mă simțeam niciodată suficient de bună, indiferent cât de bune erau notele mele sau la câte activități extracurriculare participam. Cu Holt, puteam pur și simplu să *fiu eu însămi*.

– Îmi place cum sună asta, am spus încet.

În fundal se auzeau voci.

– E Nash. I-am promis că îl ajut cu bicicleta.

Vocile au crescut în intensitate. Era cacofonia tipică a casei Hartley. Cu patru frați și o soră, casa lor era un haos abia stăpânit. Îmi plăcea la nebunie. Era atât de diferită de liniștea goală din casa mea!

– Spune-i că îl salut!

– Micuță Williams, eliberează ouăle fratelui meu zece minute, bine? a strigat Nash.

S-au auzit o lovitură și un mârâit.

– La naiba, Holt! Asta a durut.

Holt a lăsat să-i iasă un mârâit scăzut.

– Asta se întâmplă când ești măgar.

Nu mi-am putut stăpâni râsul care mi-a scăpat de pe buze.

– Te-am auzit, Wren, a ripostat Nash. Și nu o să uit că ai râs de durerea mea.

– Îmi pare rău, Nash Bash, am spus suficient de tare pentru ca el să audă prin telefon.

– Nu-ți cere scuze în fața aceluia idiot, a spus Holt.

– Idiot adorabil! a strigat Nash, cu vocea îndepărtându-se de telefon.

Am scos alt hohot de râs. Holt a suspinat.

– Îmi pare rău pentru asta!

– E inofensiv.

Adevărul era că îmi plăcea să mă simt ca și cum aș fi făcut parte din clanul Hartley. Tachinările lui Nash. Prietenia neclintită a lui Grae. Atitudinea protectoare de frate mai mare a lui Lawson. Chiar privirile încruntate ale lui Roan îndreptate în direcția mea. Îmi plăcea că mă tratau ca pe una de-a lor.

– La fel de inofensiv ca o lovitură cu un par în cap, a bombănit Holt. Mai bine m-aș duce să-l ajut, altfel nu mai ajung niciodată la iubita mea.

Căldura se întorsese. Se răspândea. Se cufunda adânc în locurile care erau doar ale lui. Mi-am coborât vocea.

– Holt?

– Hm?

Pașii lui mi-au spus că se îndrepta deja spre garajul masiv de pe proprietatea familiei Hartley.

– Asta e o seară în care nu vrei să întârzi.

În vocea mea era o promisiune răgușită.

Pașii lui Holt s-au oprit.

– Greieraș...

Am simțit o tresărire în stomac.

– Să nu întârzi, bine?

Lista lucrurilor care de obicei îl împiedicau pe Holt să ajungă la timp era nesfârșită. O rață încerca să traverseze strada, iar el trebuia să oprească traficul pentru ca ea și puii ei să poată ajunge în siguranță pe partea cealaltă. Nu-și găsea cheile. Le căutase peste tot până când le găsisese în ușa camionetei. Dar cel mai des pleca împreună cu tatăl lui să salveze pe cineva. Uita să trimită

mesaj, iar Grae trebuia, inevitabil, să mă anunțe unde se duse. Nu puteam să-i reproșez nimic, pentru că motivele lui erau de fiecare dată foarte pertinente. Era un om atât de bun! Asta era Holt. Ușor de distras, dar cu o inimă mare. Și aș fi iubit acea inimă până în ziua în care aș fi murit.

– N-o să întârzi.

Vocea lui Holt era joasă și plină de promisiuni. Căldura a scânteiat și s-a răsucit prin mine.

– Ne vedem curând.

– Curând, Greieraș.

Apelul s-a întrerupt, dar am ținut telefonul lipit de ureche ca și cum aș fi putut auzi în continuare lianele vocii pe care o știam mai bine decât pe a mea încolăcindu-se în jurul meu. Puține lucruri îmi plăceau mai mult decât porecla pe care mi-o dăduse.

Am zâmbit când mi-am amintit de unde venea. Ne jucam „Fantoma din cimitir“, iar eu mă speriasem de moarte când îmi venise rândul să mă ascund, cu inima bătându-mi atât de tare încât deja tremuram.

Când Holt s-a furișat pe lângă mine, am scos cel mai jalnic cârâit – nici măcar un țipăt sau un urlet. M-a îmbrățișat strâns, corpul lui cald și puternic cuprinzându-mă cu totul, și mi-a spus: „Nu-ți face griji, Greieraș! O să sperii eu fantomele“.

Mi-a dat un sentiment de siguranță cu mult timp înainte de a deveni un cuplu. A avut grijă de mine încă dinainte să pot merge. Dar era mai mult decât atât. Nu exista un loc în care să mă simt mai liniștită decât cu Holt lângă mine.

Am apucat telefonul mai tare, ținându-l la piept, în timp ce un milion de amintiri îmi treceau prin minte. Eram pregătită. Nu puteam accepta gândul de a-mi pierde virginitatea cu Holt într-o cameră de hotel după balul lui de absolvire de luna viitoare. Nu voiam să facem dragoste prima dată în camera lui de cămin când avea să plece din Cedar Ridge la Universitatea din Washington în toamna următoare, îngrijorată că colegul lui

de cameră putea veni acasă în orice moment. Voiam ceva special. Pentru el și pentru mine.

M-am dat jos de pe blatul de bucătărie și am pornit spre scări, urcând câte două trepte. Când am dat colțul și am intrat în camera mea, am studiat spațiul cu alți ochi, evaluând dacă nu cumva era prea copilăros. Nu simțisem niciodată diferența de doi ani dintre mine și Holt mai mult decât acum, când termina școala și pleca spre alte zări. Urma să fie la doar câteva ore distanță, dar mă simțeam de parcă se ducea pe altă planetă. Am început să respir agitat.

Distanța nu conta. Relația dintre mine și Holt? Era făcută să dureze. Trecusem prin prea multe împreună – suișuri și coborâșuri, cotidian și extraordinar. Zile de naștere și sărbători. Probleme cu părinții și momentul în care aproape că o pierduserăm pe Grae. Taberele și cinele familiei Hartley. Viețile noastre erau legate pentru totdeauna.

Purtam cu mine toate întruchipările chicotelilor lui și nu le puteam da drumul. Cu acest gând, m-am îndreptat spre duș. Nu am pus muzică, așa cum făceam de obicei. Am lăsat amintirile legate de Holt să se reverse asupra mea în cascadă în timp ce îmi spălam părul și apoi îl uscam. În timp ce mă machiam cu grijă, ca să-mi accentuez culoarea de alună a ochilor, făcându-i să pară mai verzi. M-am îmbrăcat în rochia mea de plajă preferată – cea pe care știam că Holt o adora. Mi-am luat telefonul și am verificat ora. M-a străbătut un hohot ușor de râs. Deja era în întârziere cu cincisprezece minute. Dar îl cunoșteam pe Holt – uneori, mai bine decât mă cunoșteam pe mine. Așa că ținusem cont de asta. Puiul mai avea nevoie de treizeci de minute ca să fie gata.

S-a trântit portiera unei mașini și o avalanșă de senzații mi-a trecut prin piept. M-am repezit la fereastră, uitându-mă în jos prin perdelele vapoase. Dar pe alee nu era camioneta argintie a lui Holt. În schimb, am văzut un SUV cunoscut – unul care, deși destul de nou, avea deja o mulțime de lovituri.

Mi s-a strâns stomacul când din el au coborât Randy Sullivan și Paul Matthews. Ce căutau acolo? M-am uitat rapid în sus și în jos pe stradă, gândindu-mă dacă nu cumva ajunseseră la casa greșită. Dacă ar fi venit după lăsarea întinericului, aș fi presupus că sosiseră ca să-mi acopere casa cu hârtie igienică – pentru că, se pare, nu fusese suficient să-mi pună piedică pe holuri și să mă batjocorească.

Râsetele pe care le-am auzit m-au făcut să mă concentrez din nou asupra lor. Paul și-a ridicat mâna, degetul mare și arătătorul făcând forma unei arme pe care o îndrepta spre fereastra mea. Mi-a trecut un fior pe șira spinării. Randy a râs și a alergat pe scări, apăsând pe sonerie.

Sunetul a răsunat în casa mea liniștită. Dar eu nu m-am mișcat. Soneria s-a auzit din nou.

– Wren, a strigat Randy. Vino jos!

Ceva din vocea lui îmi zgâria urechile și mă călca pe nervi. Bunica spunea mereu că avem un motiv să ne ascultăm intuiția și că am fi fraieri să nu o facem. Așa că am rămas exact unde eram.

M-am uitat cu mai mare atenție la cei doi băieți în timp ce ei continuau să apese pe sonerie. Erau cu un an mai mari decât mine și arătau exact ca restul copiilor din liceul nostru: în tricou și blugi, cu părul tuns puțin cam strâmb. Dar în ei era o cruzime care fusese acolo dintotdeauna.

Nu eram singura persoană de care se luau, dar întotdeauna era vorba de cei mai slabi fizic decât ei. Poate pentru că avuseseră parte de momente grele în gimnaziu. Poate că pur și simplu erau niște oameni răi. Oricare ar fi fost motivul, îi ocoleam ori de câte ori puteam.

– Poate că nu e acasă, a spus Paul, uitându-se pe fereastra laterală.

Randy a clătinat din cap.

– Mașina e aici.

– Deci a ieșit cu Holt.

Randy a arătat spre luminile din living și din bucătărie.

– E acasă. Pun pariu că apare imediat și iubițelul.

Un zâmbet răutăcios i-a strâmbat buzele lui Paul.

– Ce s-a întâmplat, Wren? a strigat el. Nu vrei să ne vezi?

– Ah, păi o să ne vadă, a ripostat Randy.

Mâna lui a alunecat sub tricou, degetele închizându-se în jurul unui obiect pe care nu-l puteam distinge, dar pe care și-l trăgea de la brâu.

Mintea mea a pus cap la cap piesele una câte una, înaintea imaginii de ansamblu. Mânerul negru prins strâns între degetele lui Randy, țeava argintie care scliffea în lumina slabă. Un pistol.

Un zumzet a început să-mi bubuie în urechi. Nu era vorba de faptul că nu mai văzusem niciodată o armă. Orașul nostru se afla departe de rutele clasice din estul Washingtonului, cuibărit între munți, ceea ce însemna că uneori era imposibil să ajungi cu mașina la Cedar Ridge iarna. Aveam urși, pume și coioți. Puștile de vânătoare și carabinele erau un lucru obișnuit, mai ales pentru cei care locuiau mai departe de oraș.

Dar nu cred că mai văzusem vreodată un pistol și cu siguranță nu în mâna unui coleg de școală la ușa mea.

Paul a râs și a scos și el un pistol de la brâu.

– Ai încercat ușa? Probabil e descuiată.

Era adevărat că majoritatea locuitorilor din oraș nu erau preocupați de astfel de lucruri. Dar mereu auzeam vocea lui Holt în minte: „Vreau să aud că yala face clic“.

Ura faptul că părinții mei mă lăsau atât de mult singură. Îmi repetase de nenumărate ori să verific toate ușile și ferestrele înainte de a mă culca. Cu timpul, devenise un obicei. O obligație. Încuiam fiecare ușă după ce intram. Asta o înnebunea pe Grae pentru că nu putea intra direct – până când i-am dat o cheie.

Înima îmi bătea cu putere, iar degetele îmi alunecau pe ecranul telefonului. A fost nevoie de patru încercări pentru a atinge cele trei cifre. Nouă. Unu. Unu.

– Poliția, pompierii și salvarea din Cedar Ridge. Care este urgența dumneavoastră?

– Sunt doi tipi care încearcă să intre în casa mea. Au arme, am șoptit.

– La naiba! E încuiată, l-am auzit pe Randy murmurând.

Paul a suspinat și s-a aplecat, cercetând scara.

– Trebuie să fie o cheie ascunsă pe undeva.

– Cu cine vorbesc și unde vă aflați?

– Wren Williams, am zis și i-am spus adresa mea.

– Wren, mă cheamă Abel. O să-ți trimit un echipaj. Tu rămâi cu mine pe fir. Ești într-un loc sigur?

M-am agățat de perdele în timp ce îi priveam pe Paul și Randy cum înconjurau casa. Fiecare pas îi aducea mai aproape de blestemata aia de broască de ceramică pe care mama o ținea pe terasa din spate, cea cu cheia aflată dedesubt, *doar pentru urgențe*.

– Ei caută cheia.

Îmi tremura vocea când au dispărut din peisaj. Poate că ar fi trebuit să o iau la fugă. Dar cel mai apropiat vecin era la vreo opt sute de metri distanță. Ar fi fost nevoie de o singură împușcătură norocoasă ca să mă facă să regret că mi-am asumat acest risc.

– E vreuna afară?

– Da, am pufnit.

– Vreau să te ascunzi, Wren. În locul unde ar fi mai puțin probabil să se uite.

Mintea mi se învărtea ca un mosor. De câte ori ne jucaserăm eu și Grae de-a v-ați ascunselea în casa asta când eram mici? De prea multe ori ca să le număr. Știam fiecare colțișor. Cu toate acestea, nu am putut să-mi conving creierul să coopereze.

– Wren? a insistat Abel.

– Nu știu unde să mă duc.

– Ce zici de un pod sau de un spațiu de trecere? Un dulap? Sau sub un pat?

Mi-au trecut prin minte o serie de imagini. Opțiuni. Nu podul. Ușa era prea evidentă. Intrarea în spațiul de trecere era la parter. Nu puteam risca. Gândul de a mă ascunde sub un pat m-a făcut să am o strângere de inimă.

Trebuia să fie un dulap. Am început să mă mișc. Al meu ar fi fost unul dintre primele locuri în care s-ar fi uitat. Am vrut să mă duc la părinții mei și să mă cufund în mirosurile lor familiare, dar m-am forțat să merg în partea cealaltă, în a doua cameră de oaspeți.

Panica mi-a pătruns în vene în timp ce cercetam spațiul. Nici unul dintre dulapuri nu-mi oferea prea multă protecție, nu aș fi putut să mă ascund acolo. Ar fi fost prea ușor de percheziționat.

Am fugit înapoi în hol și m-am dus la baia de oaspeți. Am deschis dulapul de sub chiuvetă. Am lăsat telefonul jos, am golit dulapul de tot ce era în el și am îndesat rapid toate lucrurile într-unul dintre sertare.

Luându-mi telefonul, m-am strecurat sub chiuvetă. Întotdeauna fusesem de înălțime medie și mă bucuram de asta, recunoscătoare că mă pierdeam în mulțime. Dar chiar în acel moment aș fi dat orice să fiu mică de statură ca Grae.

Am tras de uși, dar nu am reușit să le închid. M-am lipit mai tare de peretele din spate.

Vocea lui Abel mi-a pătruns în ureche.

– Wren, unde ești?

– La baie. Baia de oaspeți. În hol. Sub chiuvetă. Cât mai durează până ce ajunge poliția aici?

Pe de o parte speram ca Lawson, fratele mai mare al lui Holt, să fie cel care avea să răspundă la apel. Pe de alta, voiam ca el să nu se bage în treaba asta.

La celălalt capăt al firului, dispecerul a rămas tăcut pentru o clipă. Mi s-a strâns inima.

– Abel?

– Au avut loc trei atacuri armate în această seară. Toți ofițerii disponibili sunt plecați la datorie. Sunt doi care vin spre tine, dar deocamdată se află pe munte. O să dureze ceva.

Trei atacuri armate? Nu era posibil. Nu într-un oraș atât de mic ca al nostru. Cel mai rău lucru care se întâmplase aici fusese un accident de mașină în care muriseră doi oameni. Atacurile armate se întâmplau în orașele mari. Nu și aici. Zumzetul din urechi s-a intensificat și mi s-a infiltrat în tot corpul. Ei trebuiau să fie, Randy și Paul. Îmi treceau prin cap un milion de lucruri. De ce și cine fusese ținta.

Fusese cineva ucis?

S-a auzit o bătaie în ușa din spate, iar eu am tresărit, lovindu-mă la cap.

– Wreen, văd mâncarea pe blat! Știm că ești acasă! a strigat Randy.

– Îi vezi, Wren? I-ai recunoscut?

– Da. R-Randy Sullivan și Paul Matthews. Merg la școala mea.

– Și le-ai văzut armele?

– Da. Pistoale.

Simțeam cum amorțesc ușor, ca și cum toate acestea se întâmplau altcuiva, iar eu priveam de sus.

– Ai o armă?

– Nu, am zis cu o voce frântă.

Tatăl lui Holt, Nathan, fusese foarte hotărât să ne învețe pe toți cum să folosim armele în siguranță, dar aceea fusese singura dată când ținusem o armă în mână – cu excepția unui cuțit de bucătărie.

– Ofițerii sunt la un sfert de oră distanță. Vor fi acolo în curând.

– Am găsit-o! a strigat Paul.

Am auzit cheia în încuietoare, cilindrul rotindu-se și zăvorul alunecând. Sau poate a fost imaginația mea care a făcut să sune ca și cum o bombă tocmai explodase la ușa din spate.

– Sunt în casă. Cuvintele mele abia dacă se auzeau în timp ce pașii urcau pe scări. Nu vorbi!

Abel nu a scos nici un cuvânt, s-a auzit un clic. Un sunet abia perceptibil.

A izbucnit haosul de-a lungul holului – venea din camera mea. Mobilă aruncată și ușa debaralei trântită de perete.

– Unde naiba e târfa aia cu un băț în cur? a mârâit Randy. Lubițelul nu e aici să te protejeze acum, nu-i așa?

„Oh, Doamne, Holt!“ Mintea mea se lupta cu ea însăși. Mi-aș fi dorit ca el să fie aici ca să mă salveze din acest coșmar. Dar, pe de altă parte, voiam să-l știu cât mai departe de casa asta.

Fața contorsionată a lui Randy mi-a apărut prin minte. Furia care se imprimase acolo după ce mă invitase în oraș în clasa a șaptea, iar eu refuzasem.

Gâfâiam, iar Randy și Paul treceau dintr-o cameră în alta. Aerul mi s-a oprit în plămâni când s-au auzit pași în baie. Cineva a smuls perdeaua de la duș.

S-a auzit o împușcătură, apoi am auzit cioburi de sticlă.

– Păstrează-ți gloanțele pentru lucrurile care contează, a spus Paul.

– E pe aici pe undeva, a rostit Randy.

– Și o s-o găsim.

S-au auzit pași ușori la parter, iar ușurarea și teama s-au războit în mine. Holt sau poliția? Holt ar fi sunat la ușa. Era poliția, cu siguranță.

Ușile dulapului au zburat, iar Paul a hohotit de bucurie.

– Uite ceea ce am găsit, Ran. O domnișorică ascunsă sub chiuvetă.

Un rânjet i-a strâmbat fața lui Randy în timp ce Paul mă scotea afară.

– În genunchi!

Paul m-a împins la podea. M-am lovit de gresie cu o forță care mi-a zdruncinat coloana, iar telefonul mi-a căzut pe covorul din baie.

Randy l-a luat, uitându-se fix la ecran. Degetul său a apăsat pe pictograma de sfârșit.

– Tâmpita asta era în direct cu 911. Le-ai spus polițiștilor cine e aici?

– N-nu.

– Mincinoasă nenorocită!

Randy m-a plesnit atât de tare încât mi s-a dat capul pe spate și am simțit gust de sânge.

Au răsunat pași în holul de la intrare. M-am rugat ca ofițerii să se grăbească.

Paul a călcat pe telefon, iar ecranul a plesnit. Singurul lucru pe care îl puteam vedea era imaginea mea și a lui Holt, acum spartă, sfărâmată într-un milion de bucăți.

– Trebuie să plecăm de aici. Poliția e pe drum.

Ochii lui Randy au sclipit.

– Nu. Mai întâi mă distrez cu ea.

O sirenă a răsunat în depărtare. Venea ajutorul!

„Grăbește-te!“

Am repetat cuvântul în minte, ca și cum cele patru silabe m-ar fi putut salva.

– Trebuie să plecăm *acum!* a răbufnit Paul.

– Atunci ajută-mă să o urc în mașină! Nu mă grăbesc.

Mi s-a învărtit stomacul, iar gustul metalic din gură s-a intensificat. Paul și-a ridicat arma. Nu puteam să-mi întorc privirea de la gura pistolului îndreptată direct spre mine. Amintirile au fulgerat în întunericul țevii pistolului. Râzând când zburam prin aer după ce Holt m-a aruncat în lac. Zbuciumul de sub piele în momentul în care buzele lui m-au atins pentru prima dată. Holt ținându-mă strâns în brațe când lăsam la crimile să curgă când părinții mei au uitat de ziua mea de naștere. Din nou. Planificarea aceluia mare și frumos viitor doar pentru noi.

Cele mai frumoase momente ale mele fuseseră cu Holt. Dar nu avusesem nici pe departe destule. Am deschis gura ca să țip.

Să implor. Nici măcar nu eram sigură ce anume. Dar nu am avut ocazia.

Am auzit o pocnitură ca sunetul unei singure petarde care a străpuns aerul.

Căldura mi-a înflorit în piept. Apoi am simțit o arsură. Și am alunecat în jos. Gresia era atât de rece, înghețată în comparație cu infernul care îmi ardea în trunchi. Am vrut să mă scufund în acea răceală pentru a scăpa de căldură.

Dar, mai presus de toate, îl voiam pe Holt.

– Ce mama dracului? a urlat Randy.

– Nu merită să fi arestat pentru ea, omule. Trebuie să fugim!

Tavanul de deasupra mea s-a topit într-o cascadă de culori pastelate, care se învârtteau împreună până când aproape că au început să semene cu momentul meu preferat al zilei. Amurgul. De câte ori îl făcusem pe Holt să stea cu mine după apusul soarelui, ca să pot privi cum se lăsa noaptea? Pentru ca lumina cerului să-mi liniștească sufletul.

Aproape că am simțit buzele lui Holt apăsat pe tâmpla mea. „O să privesc fiecare amurg cu tine. Și fiecare răsărit de lună, de asemenea.“

Pașii au răsunat pe scări.

– Unde naiba e Holt? Avem nevoie de amândoi.

Am încercat să-mi fac creierul să localizeze acea voce. Dar nu am putut...

„Nu-ți face griji, Greieraș! O să sperii eu fantomele.“

Plafonul crepuscular s-a întunecat, iar singurul lucru la care m-am putut gândi atunci a fost că mă bucuram că Holt întârzia.

Dar aș fi dat orice ca să-i simt brațele în jurul meu încă o dată.

CAPITOLUL 1

Holt

În prezent

Zece ani.

Nu m-am putut abține să nu-mi întipăresc numărul în minte. 3 650 de zile. Cu toate acestea, încă știam aceste trecători de munte ca pe buzunarul meu. Cele care erau atât de pline de zăpadă în timpul lunilor de iarnă încât deveneau impracticabile, singurele căi de intrare și ieșire din oraș fiind pe calea aerului sau cu feribotul până la capătul opus al lacului, presupunând că nu era totul înghețat.

M-am bucurat întotdeauna de sentimentul de a fi aproape izolat de lume. Cedar Ridge mi se părea un loc pe care nu-l atinsese răul. Dar acum știam cu toții că nu era adevărat. Răul se ascundea prea bine uneori.

Mi s-a strâns stomacul când am luat ultima curbă care urma să mă ducă dincolo de granița orașului, Mercedesul meu G63 urmând drumul ca un vis. În orice altă zi, m-aș fi bucurat să merg pe șoseaua din defileu, testându-mi reflexele, și să simt valul de adrenalină care îmi amintea că sunt încă în viață. Dar nu și de data asta.

Am trecut de curbă și am zărit același semn pe lângă care trecusem de nenumărate ori. *Bine ați venit la Cedar Ridge! 2163 de locuitori.* Erau mai mulți locuitori decât cu zece ani în urmă, iar după plecarea din oraș, venisem întotdeauna cu avionul – ajungeam și plecam cât mai repede posibil.

Să nu ispitesc soarta. Să n-am nici o șansă de a vedea fețe cunoscute în afară de familia mea. Să nu risc nicicum s-o văd pe ea.

Amintirile se izbeau de zidurile pe care le ridicasem cu mare greutate în minte, cărămidă cu cărămidă. Sânge. Senzația pulsului ei slab sub degetele mele. Palmele mele încercând cu disparare să-i împingă viața înapoi în piept.

Pielea de pe volan a protestat scârțâind când mi-am întărit din nou acele ziduri mentale. Iadul. Dacă cedam după doar câteva secunde, era clar că aveam nevoie de o apărare mai bună.

Sau poate că nu. Meritam să simt fiecare amintire dureroasă care se învârtea și făcea ravagii în creierul meu.

Am aruncat o privire la ceasul de pe bord. Unsprezece și treisprezece. Privirea mi s-a îndreptat spre ceasul de la mână. Unsprezece și paisprezece.

Mi-a tresărit un mușchi din maxilar când am privit rapid ecranul telefonului mobil. Unsprezece și paisprezece. Degetele mi s-au deplasat cu îndemănare spre consolă, reglând ceasul ca să arate ora corectă.

Un minut diferență.

Pentru unii oameni, ar fi fost un fleac. Dar eu știam că se puteau pierde vieți în doar câteva secunde. Un minut întreg era diferența dintre siguranță și catastrofă.

Mi-a sunat telefonul prin difuzoarele SUV-ului, iar numele lui Jack a apărut pe consola de comandă. Am apăsat cu degetul mare butonul de pe volan ca să accept convorbirea.

– E totul în regulă?

– Dacă ți-aș spune că echipa se destramă fără tine, ți-ai mișca fundul înapoi aici?

Nu am spus nimic preț de o clipă. Echipa se destrăma din cauza mea. Nu știam sigur dacă era vorba de atacul de cord al tatălui meu sau de trecutul care se întorcea, în sfârșit, ca să se răzbune.

Jack a oftat în telefon.

– Știi că am fost loviți de cazuri grele unul după altul. Dar ce s-a întâmplat cu Castille n-a fost vina ta.

– Misiunea mea, responsabilitatea mea.

O singură secundă și încă o persoană asupra căreia trebuia să veghez era cât pe ce să își piardă viața. Lunile de recuperare aveau să-l ajute, dar încă avea un drum lung până la vindecarea completă.

– Știm cu toții că această meserie vine cu riscuri.

Așa era. Să lucrezi în domeniul securității private în întreaga lume putea însemna orice: să lucrezi pentru contractori privați în Orientul Mijlociu, pentru familii bogate din Europa, pentru celebriți din Los Angeles, pentru directori executivi pe oriunde te-ai putea duce cu gândul – oameni ale căror vieți erau în pericol dintr-o serie de motive. Lăcomia. Obsesia. Dorința de putere.

Între asta și zonele de război în care fusesem în misiune, văzusem întunecimea la cote imposibil de imaginat. Dar nimic nu ar fi putut atinge ce trăisem în orașelul meu natal adormit.

Am urmărit cu privirea vitrinele magazinelor care abia se schimbaseră în cei zece ani de absență – magazinele și restaurantele rustice, asemănătoare unor cabane, cu ferestrele lor imense care te chemau înăuntru. Am surprins câteva imagini ale lacului printre clădiri. O fetiță care alerga pe stradă, cu codițele împletite plutind la spate, râzând în timp ce tatăl ei o urmărea.

Ai fi zis că aici nu se putea întâmpla nimic rău, dar te-ai fi înșelat amarnic.

– Holt?

M-am concentrat din nou asupra locuitorului meu, fratele meu în toate aspectele care contau.